

ČARODĚJKY Z PODIVÍNA

NAPÍNAVÁ NOC

LUNA GRAVES

bambóok

bamb**oo**k

NAPÍNAVÁ NOC

LUNA GRAVES

1. KAPITOLA

Mezi lidmi panuje rozšířený mýtus, že alchymii provozují pouze čarodějky a čarodějové, ačkoli ve skutečnosti se mistrem alchymie může stát kterákoli nadpřirozená

bytost se sklony k chemii nebo botanice. Vezměme si například Alberta Škodíka. Jako člověk byl uznávaný farmakolog a pracoval v laboratoři s léky a chemikáliemi. Také rád vařil, a proto si na svém dvorku udržoval bující zahrádku s bylinkami a zeleninou. Po tom nešťastném výbuchu v laboratoři, který ho proměnil v ducha, zužitkoval Alb své dovednosti s rostlinami a chemikáliemi a využil je v alchymii.

Procestoval celý svět, aby se naučil vše, co se naučit dalo, a následně se usadil v Po-divíně v Pensylvánii, aby tu založil rodinu a otevřel si vlastní apatyku... nebo lékárnu, jak tomu říkají lidi. Sám míchá, odměřuje přísady a vymýšlí všechny lektvary a recepty, zatímco jeho partner Rob se stará o peníze. Jejich dvojčata, mladé čarodějnice Bela a Dona Škodíkovy, občas pomáhají s vybalováním zásob nebo doplňováním zboží do regálů.

V Podivíně je právě sychravý podzim, pondělí odpoledne, a jedno z dvojčat zrovna tatškům pomáhá.

Šedé mraky visí nízko nad malým černým průčelím na konci Hlavní ulice, hned za kinem Rezidence a naproti Domu košťat u Mercie a Grácie. Nad dveřmi hrdě visí neonový nápis ALB & ROB, očarovaný modrým světlem, aby nikdy nezhasl. Přední část obchodu se uvnitř podobá běžné lékárně s uličkami plnými lidského sortimentu, s pokladnou a pultem pro vyzvedávání léků na předpis. V rohu je malá čekárna, kde právě sedí v křesle Bela, poslouchá hudbu a projíždí svůj eyePhone. Pořád ještě se nepřevlékla z uniformy týmu vřískalů, ve které přišla z tréninku po škole.

V zadní části obchodu, kam chodí nakupovat paranormálové, vybaluje Dona nové doudávky zboží jak pro lidi, tak pro nadpřirozené bytosti. Na sobě má vlastní černý laboratorní plášť, zmenšenou verzi pracovní uniformy

tačky Alba. Zatím vybalila antibiotickou mast, mločí oči, opalovací krém i opalovací krémtorium a ještě jí zbývají další čtyři krabice.

Zastrčí si kadeře za ucho a podívá se na svého kocoura Kornélia. Rozvaluje se na zádech na horní polici a tlapkami si sem a tam pohazuje se zeleným chuchvalcem prachu. „Můžeš mi s tím trochu pomoci?“ zeptá se ho. „Drápky bys mohl rozříznout pásku na zbytku krabic.“

Kornélius se na ni podívá ze své pozice vzhůru nohama, jednou zamrká a pak se opět plně oddá svému chuchvalci.

Dona si povzdechne. Tenhle týden má v lékárně směny navíc jen proto, že Kornélius poškrábal jeden z obrazů ve vstupní hale, ten s podivně vypadajícími slony. Alb ho dostal jako dárek od starého přítele Salvadora a podle všeho byl nesmírně cenný.

Dona odtrhne víko další krabice, sejme z ní balicí papír a zjistí, že je plná hadích kůží.

Odskočí od ní a nakrčí nos. „Proč to nemohly být kapky proti kašli?“ zamumlá.

Zdálky zaslechne cinkání zvonku, což znamená, že do obchodu přišel zákazník. Dojde ke dveřím, co spojují přední a zadní část obchodu, a podívá se malým okénkem. Vidí akorát Belu, jak roluje palcem na mobilu a pohupuje hlavou do rytmu nějaké hudby, co jí hraje ve sluchátkách, ale nikoho dalšího.

„Taťko,“ zavolá. „Zazvonil zvonek. Myslím, že máme zákazníka.“

Protože Alb neodpovídá, Dona se zakloní a nahlédne dveřmi do jeho kanceláře. Alb má telefon mezi bradou a ramenem a něco si škrábe do poznámkového bloku. Z této vzdálenosti působí díky make-upu, který si nanasl, aby jeho průsvitná kůže nevypadala tolik průhledně, skoro jako člověk.

Dona se otočí ke Kornéliovi. „Jdu se podívat, jestli tu není nějaký zákazník, co potřebuje pomoct. Hned se vrátím, jo?“ U dveří

se zastaví. „A *nic* nerozbij. Jestli to uděláš, na týden ti zabavím tu tvoji červenou stuhu.“

Když otevírá dveře, Kornélius na ni vrhne vyděšený pohled.

Nejprve se zdá obchod prázdný. Dona uvažuje, že by tam někde mohl být duch. Ti totiž mají sklon se v blízkosti lidí zcela zneviditelnit, aby se vyhnuli jakémukoli zkoumavému pohledu. Stojí nehnutě na konci druhé uličky, naslouchá, ale neslyší nic kromě nezřetelné jazzové hudby, jež se line z reproduktorů na stropě. Hraje smooth jazz, Albův oblíbený seznam skladeb. Kdyby dnes obchod řídil její taťka Rob, poslouchali by místo toho Grateful Dead nebo Fleetwood Mac.

Zrovna se chystá vrátit zpátky dozadu, když vtom zaslechne, že se něco ozývá ze čtvrté uličky. Nakoukne za roh a objeví vysokého, kostnatého kluka s tmavě hnědou pletí, jak si listuje v nějakém časopisu. Kudrnaté vlasy mu vykukují zpod kšiltovky, na které

je logo Podivínských dikobrazů – maskota městské veřejné školy pro lidi.

Oči se jí rozšíří, jakmile si uvědomí dvě věci najednou: ten kluk je starostův syn, který ji málem přistihl s Kornéliem tu noc, kdy Bela kocoura oživila, a časopis v jeho ruce je *Děsivá domácnost* a ten rozhodně neměl ležet v přední části lékárny, kde ho můžou spatřit lidi. Musela ho tam zařadit omylem.

Celá ztuhne za stojanem se slunečními brýlemi. Není si jistá, co má udělat dál. Bela stále trvá na tom, že je tu noc nikdo neviděl, jenomže co když se mýlí? Co když sem ten kluk přišel, aby jim řekl, že přesně ví, kdo jsou a co udělali?

Sleduje jeho výraz, když listuje časopisem. *Nevypadá* vyděšeně ani našťvaně, a dokonce ani zmateně z obsahu časopisu. Vlastně vypadá, že ho to zajímá. Potom se něčemu zasměje a při pohledu na jeho úsměv se Doně v břiše rozlétnou všichni netopýři.

„Co to děláš?“

Nadskočí a otočí se. Stojí za ní Bela s jedním sluchátkem v uchu. Dona slyší, jak se z reproduktorů slabě line refrén písně Michaela Jacksona *Thriller*.

„Pšt!“ Dona si vymění s Belou místo a pak jí posunkem naznačí, aby se podívala za roh. „To je starostův syn.“

Jakmile ho Bela spatří, oči se jí podezřívavě zúží. „Co *ten* tady dělá?“ Ze stojanu popadne sluneční brýle s obroučkami ve tvaru srdce a nasadí si je. Mezi obočím se jí znepokojením udělá vráska. „Myslíš, že to má něco společného s Kornéliem? Co když nás pozná?“

Dona se kousne do rtu. Přemýšlí o kameře na verandě starostova domu. Mohly být další schované v houští? Vezme duhové sluneční brýle a nasadí si je stejně jako Bela.

„No,“ řekne Bela, „je jen jediný způsob, jak zařídit, abychom měly jistotou.“ Ohlédne se

na Donu. „Musíme mu vymazat vzpomínku na tu noc.“

Dona na sebe a Belu málem upozorní tím, že se nahlas rozesměje, ale Bela jí včas přitiskne ruku na pus. „To snad nemyslíš vážně,“ zamumlá Dona zpod sestřiny dlaně. Odstrčí ji a ztiší hlas na úroveň šepotu. „Víš, že provádět kouzla na člověku je bez souhlasu Příšerné rady tak nějak... *přísně* zakázané. A i kdyby nebylo, je to pokročilé kouzlo. To není jako jen tak otevřít učebnici a nalistovat si to.“

„Určitě bychom to mohly najít v některé ze starých knih tačků,“ prohlásí Bela. Její hlas je klidný, ale Dona i přes sluneční brýle vidí, jak má oči plné starostí. „Evžen by nám mohl pomoci odemknout zámek od skříně.“

V Albově a Robově pracovně ve druhém patře se nachází řada drobností, které jsou dvojčatům přísně zapovězené, ale nic není nedotknutelnější než tmavě fialová skříň za Albovým stolem. Tuto skříňku, chráněnou třemi

různými magii odolnými západkami, dvojčata znají jako skříň zkázy, protože jim tatkové vždycky říkali, že pokud se někdy jen pokusí prolomit zámky a dostat se dovnitř, zkáza je nemine. Bela má podezření, že ta hrozba je jen zstrašovací taktika, co je má udržet dál od opravdu mocných knih kouzel. Ty nasbíral Alb při cestách po světě, když studoval alchymii, ale Dona si tím není až tak jistá. Co když je ve skříni koule, která vyčaruje její nejhorší obavy, nebo černá díra, co ji přesune na nějaké strašlivé místo? Ať tak nebo onak, určitě to bude mít co do činění s pavouky.

Dona zkříží ruce na prsou a znovu se na toho kluka podívá. „Mohlo by se mu něco stát.“

„Nic se mu nestane,“ odvětí Bela. „Aspoň ne v případě, že to kouzlo provedeme správně.“

„Měj srdce, Belo,“ řekne Dona a zavrtí hlavou. „Právě přišel o kocoura! Nemyslíš, že už toho za poslední dobu zažil dost?“

„Proč se tak staráš?“ Bela si sundá sluneční brýle. Ví, že Dona byla vždycky měkkota, pokud šlo o lidi, ale nikdy předtím nejevila tak horlivý zájem o blaho určitého jedince. „Je to jen nějaký náhodný člověk.“

„Můžu jenom?“

Dvojčata současně otočí hlavou. Před nimi stojí starostův syn, v ruce drží vydání *Děsivé domácnosti* a dívá se přímo na Donu.

Ty tady pracuješ?“ zeptá se Dony starostův „syn. „Jsem jen nějaký náhodný člověk,“ zavtipkuje, „a potřebuju pomoc.“

Dona si rychle sundá duhové sluneční brýle. Pátrá v jeho tváři po jakémkoli náznaku, že vyslechl příliš mnoho, ale nezpozoruje nic, co by naznačovalo, že ho jejich

rozhovor urazil. Nenápadně sevře sestře ruku, čímž jí snad dostatečně jasně naznačí: *Na tomhle klukovi neprováděj v obchodě našich tatků žádná kouzla!*

„Ehm, jo, pracuju.“ Letmo sklouzne očima na svůj černý lékárenský plášť. „Teda, tak nějak. Vlastní to tu naši tatkové.“ Posunkem ukáže na Belu a ta našpulí rty.

„Myslel jsem si to.“ Usměje se na Donu. „Chci říct, že už jsem tě tu viděl.“

„Vážně?“ Dona znovu pocítí, jak se jí v žaludku třepotají netopyři. „Teda, jasňačka, to je možné.“

„Potřeboval jsi s něčím pomoct?“ vmísí se do hovoru Bela.

„No jasně,“ vyhrkne Dona, podle Belina názoru až příliš horlivě. „Jak ti můžeme pomoct?“

„Máte nové číslo komiksu *Hejkal*?“ zeptá se. „Díval jsem se támhle, ale mezi ostatními jsem ho neviděl. Ale zase jsem našel tohle.“

